

Núm. de Protocol: AD-0021-1/09
TSA: 54/09

SENTÈNCIA NÚM. 04-2010

PARTS:

Apel·lant: L.R.N.
Representant: C.S.M.
Advocat: M.C.

Apel·lada: M.I. GOVERN
Representant: S.V.
Advocat : M.F.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet
M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 de gener de 2010

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número AD-0021-1/09.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Lluís Saura Lluvià** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència número 2009-83, de 22 de juny, va desestimar la demanda formulada per la Sra. L.R.N. i va declarar que la resolució del Govern de data 11 de març de 2009, que desestimava un recurs de reposició contra la denegació d'una sol·licitud de devolució d'una liquidació del impost de transmissions patrimonials, és ajustada al Dret.

2.- La part agent interposa un recurs d'apel·lació en el que demana la revocació de la sentència en raó a que la Llei aplicable indica que un cop acreditada la resolució del contracte de compravenda pot tenir lloc la devolució de la suma ingressada per la liquidació del impost de transmissions patrimonials i a més la resolució del contracte ha estat reconeguda per la pròpia sentència ara apel·lada.

3.- La representació del Govern ha contestat el recurs d'apel·lació demanant la seva desestimació i la confirmació de la sentència amb l'argument de què es va produir una permuta d'un pis per un altre en els dos contractes que es van signar i cadascun d'ells merita el impost independentment de l'altre.

4.- Les parts han formulat els seus respectius escrits de conclusions i les actuacions han quedat vistes per a deliberar i decidir el tribunal.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- Aquesta Sala és competent per conèixer del present assumpte, de conformitat a allò establert en l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Els fets que cal tenir en compte per resoldre el recurs d'apel·lació, i que recull la sentència apel·lada, són els següents:

- el 22 de febrer de 2006 la Sra. N. va autoliquidar l'impost de transmissions patrimonials per un import de 6.742 € en relació a una transacció relativa al pis planta 4ª porta A 8, plaça d'aparcament i traster situats als números 7, 9 i 11 de la Baixada del Molí d'Andorra la Vella; el

negoci jurídic subjacent, segons explica la demanda, era un “contracte privat de promesa de compravenda”, de 18 de febrer de 2004, que no s’ha aportat a les actuacions.

- el 18 de juliol de 2007 les parts que van celebrar el esmentat contracte en signen un altre segons el qual i pel que ara interessa: es declara nul de ple dret el “document de compravenda” signat el 18 de febrer de 2004; es canvia, com objecte de la compravenda, l’habitatge A 8 de la planta quarta per l’habitatge A 6 de la planta sisena, mantenint el mateix traster i plaça de pàrquing, i se signa el document privat de compravenda. Aquest contracte fou objecte d’autoliquidació del impost de transmissions patrimonials el 10 de desembre de 2008 per un import de 10.066,61 €.

- la part apel·lant va demanar al Govern la devolució del import corresponent a la liquidació del impost del primer contracte, que li fou denegada en via administrativa en resolució confirmada per la sentència ara apel·lada

Tercer.- L’article 17.2 de la Llei del impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries, de 29 de desembre de 2000, reconeix als contribuents el dret a que se’ls torni la quota abonada a l’Administració quan es declari o es reconegui judicialment o administrativament la nul·litat o la resolució d’un contracte.

En el cas, la nul·litat del primer contracte (el de 18 de febrer de 2004) no va ser declarada per cap de les vies indicades -judicial o administrativa- sinó que ho fou per les parts al formalitzar el segon contracte (el de 18 de juliol de 2007) i el cert és que tot i que les parts van utilitzar el terme “nul de ple dret” per invalidar el primer contracte en realitat el que van fer va ser, pel que fa a la vivenda, resoldre’l per mutu acord i substituir-lo per un de nou.

Per aquesta raó no és d’aplicació la regla establerta en l’article 17 de la Llei del impost de transmissions patrimonials que hauria comportat el retorn de la liquidació. I el fet que tant la sentència del Tribunal de Batlles com aquesta considerem, en els nostres raonaments, que les parts van “resoldre” el primer contracte no significa que la resolució ha estat fruit d’una “declaració judicial”, que és el que exigeix l’article 17 per poder exigir la devolució de la quota i que és el que pretén la part apel·lant per aconseguir l’aplicació de la norma esmentada en favor de la seva pretensió.

Quart.- Tanmateix, la part apel·lant sosté la seva pretensió no tant en el precepte indicat com especialment en l'article 3.4, que atribueix caràcter translatiu i per tant subjectes al impost de transmissions, als contractes preparatoris, promeses o opcions, respecte dels que diu que "en el moment de la formalització del contracte definitiu de compravenda derivat d'aquestes promeses o opcions no es practica liquidació, sempre que inicialment s'hagin liquidat efectivament per aquest impost", i més concretament en el paràgraf segon que diu que "Si s'acredita la resolució del contracte abans d'expirar el dit termini de cinc anys, pot tenir lloc la devolució de la suma ingressada, entenent per aquesta la diferència entre la suma inicialment satisfeta i la que s'hauria d'haver liquidat pel contracte preparatori".

Aquest precepte és aplicable als supòsits en què el primer contracte hagi estat un contracte preparatori, una promesa de compravenda o una opció, i en el cas el primer contracte no fou una promesa de compravenda sinó una compravenda, com es deriva del fet de que en el segon contracte els atorgants es refereixen al primer, en el punt primer del "exposen", com un contracte de compravenda i de la circumstància de no haver-lo aportat a les actuacions, per la qual cosa no es pot afirmar que el primer contracte era una promesa de venda.

Tot i que per aquest raonament es podria desestimar el recurs d'apel·lació, si el primer contracte hagués estat de promesa de compravenda tampoc podria prosperar la tesi de la part apel·lant. El que vol dir el segon paràgraf de l'article 3.4 és que si s'acredita la resolució del contracte definitiu de compravenda (no del de promesa de compravenda com vol la part apel·lant) es torna allò liquidat per la transmissió però descomptant allò que s'hauria d'haver liquidat per raó de la promesa de compravenda, que no pot ser retornat perquè la Llei dona caràcter translatiu, com hem vist, a les promeses de compravenda.

Cinquè.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en nom del poble andorrà ha decidit desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Sra. L.R.N. contra la sentència número 2009-83, de 22 de juny, dictada

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa

per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que es confirma. No es fa cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segons instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.